

ALEŠEK SVOBODA

*23.10.1989 - † 1.9.2009

Alešek byl už od ranného dětství velice rozumné a zodpovědné dítě. O svou o dva roky mladší sestru se rád staral, utíral jí pusinu, podával dudlíky, nosil piškoty, vymýšlel společné hry i výmluvy, když se něco pokazilo. I pro mě, jako matku, měl vždy rozumnou odpověď a dobrou radu, což neodpovídalo jeho věku. Ale on byl prostě od malinka rozumově i duševně vyspělý človíček.

Chodit na třídní schůzky k němu do třídy byla vždy radost, učitelky ho milovaly a neustále chválily a asi i nadřžovaly. Nosil samé jedničky až do deváté třídy. Na střední školu ho přijali bez přijímaček. Všichni mi ho záviděli a já na něj byla pyšná.

Když vstupoval do puberty, začaly ho zajímat sporty a historický šerm. Jezdil šermovat na akce a mnoho kostýmů si vyráběl doma sám. Říkala jsme si, že tu manuální zručnost a pracovitost má určitě po mně.

Když jsem pracovala na směny, mohla jsem se spolehnout, že než přijdu z noční služby, sourozence vzbudí, odvede do školky a do školy.

Připomínal mi to, na co já zapomínala. Že se musí zaplatit internet, kupoval všem dětem jízdenky, hlásil mi do práce, co se doma děje.... Jemu jsem nemusela říkat, že je třeba vyvenčit psa, zamknout vrata i dům, dělal to s naprostou samozřejmostí. Když jsem potřebovala s něčím pomoci, stačilo jen říct a on se snažil vyhovět. Byl ochotný a pracovitý. Věděl, že nemám moc peněz, tak aby si mohl koupit to či ono na šerm nebo na box, tak začal od 15 let chodit na brigády. Říkal : „Mami, v pohodě, tohle si zaplatím sám“.

Měl rád přírodu, chodil na čundry, na vodu. Měl hodně kamarádů. Byl to veselý kluk, život ho bavil.

Když se narodil, bylo mi 18 let a já mu vyprávěla, jak jsem to s ním neuměla. Škádličoval mě slovy: „Maminko moje milovaná, ani jsi mě nepřikryla.“

Nikdy jsem ho neslyšela, že by o někom špatně mluvil. A když jsme o někom špatně mluvili my, on se ho vždy nějak zastal.

V 18 letech šel darovat krev, chtěl lidem pomáhat, byla to jeho přirozenost. Po maturitě říkal, že by rád dělal něco užitečného, chtěl k policii. Vzpomínám, jak jsme spolu vyplňovali dotazník a přihlášku venku na zahradě, dobře jsme se u toho bavili a říkal s úsměvem: „Mami, tohle tam nemůžu o Tobě napsat, to by mě tam nepřijali.“

Mám ho ráda, zasáhnul mé srdce hluboko, hrozně moc mi chybí.

Než stihnul jít na fyzické testy, o kterých říkal, že „zmákne levou zadní“, přišel o své vypracované tělo...

1.9.2009 mi zemřel v důsledku otoku mozku. Prý se to stalo u bazénu, říkali kamarádi, prý chtěl skočit, ale upadl. Nevím, co a jak se vlastně stalo a asi se to už nikdy nedozvím.....

Alešku, počkej, prosím Tě, na mě a přijď pro mě, až bude čas. Přijď mi, prosím, naproti. Těším se, až se zase uvidíme! Zbytek mého života budu po Tobě truchlit, budeš mi moc chybět. Budu doufat, že smrtí život nekončí...“

Máma

Alešek s maminkou

Alešek s tatínkem

Alešek se sourozenci

Alešek v historickém

Alešek při posledním zvonění